

Vcházím do zahrady, myšlenky se pozvolna tišej, klidním se, babička na mě ze dveří domu volá, jestli si dám taky kafe, a já že ne, že jsem měl u Petry – znova se mi vrací obraz toho dopoledne, jak jdem parkem rozkvetlých jasmínů a já, jak mám čerstvě puklý srdce a slabou chvíli, říkám Vy dvě jste pořád to nejlepší, co mě kdy potkalo, ale Sára z toho naštěstí nemá rozum, tak se moje slova rozpouštěj ve vůni těch pustorylů, pak jsem u Petřiných dveří a ona se ptá, jestli jdu na chvíli dál, na kafe. A tak jdu.

Vracím se pro srp a likviduju trávu kolem vilínu, aby byl pořádně vidět a aby ho strejda Olda nesešrotoval, až bude sekat. Potom sedíme pod dubem na lavičkách a táta, kterej u babičky po svém druhým rozvodu bydlí v pokoji po zemřelý tetě, se ptá Tak co ta tvoje nová slečna? A já na to Tam je špatný, kamaráde, nějak se nám to nepovedlo.

A babička říká Tak si namluv jinou a máš to.

Babi, já se na to teď nějakej čas vykašlu – směju se, ale uvnitř jsem na kusy, roztrhanej, rozbitej, nesvůj – můj vlastní obraz se rozpadl, jako když praštíš dlaní do zrcadla; řval bych, nadával a rozbíjel... Ale předstírám, že je všechno v pořádku a že to nesu statečně – vlídný duch tohohle místa mě vždycky v takový chvíli spraví, nebo mi aspoň pomůže vypnout myšlenky.

A proč se k sobě nevrátíte s tou Pétou?

Dyk ti pořád říkám, že po těch letech jsme už jak brácha se ségrou, to by prostě už nikdy nebylo takový.

Pak se znova zvedám, do zahrady, procházím jí skoro nezúčastněně, mechanicky, neschopnej se přemyslet, hlava sama vytváří bolestivý myšlenky, pálí to – do pusy strkám šťovík, jeho chuť mi připomíná doby, kdy jsme jako malí s bráchou a klukama z Rovně chodili od babičky k lesu se psem, kterej už nežije, u rybníčka trhám zelenou čepel důvěrně známý rostliny, na několikrát ji rozlomím a přivoním – vybaví se mi obraz dědy – sedíme tady na lavičce a chytáme ryby a on láme list, dává mi přičichnout a říká To je puškvorec - - a já se propadám do paměti k tý vidině, sahám si tam pro sebe, vyzvedám nás z těch mých hloubek, jsme jak téměř rozplynutej sen, dokresluju obraz, rozvíjím vzpomínku, její kousky jsou jak krůpěje v pavučině, vpíjej se do sebe, až najednou se lesknou a třpytěj jako obrovská slza – dědovy laskavý něžný oči na mě shlížejí, Puškvorec, opakujou, puškvorec – a já se znova klidním.

Lukáš Sedlák: Střepy (úryvek)